

PASVALTIETIS

LIETUVOS ATGIMIMO DEMOKRATINES JĖGAS REMIĄS LAIKRAŠTIS

Nr. 18 (22). 1993 m. vasario 5 d.

Vasario 14-ąją Lietuva renka prezidentą.
Tebūna juo Algirdas Brazauskas.

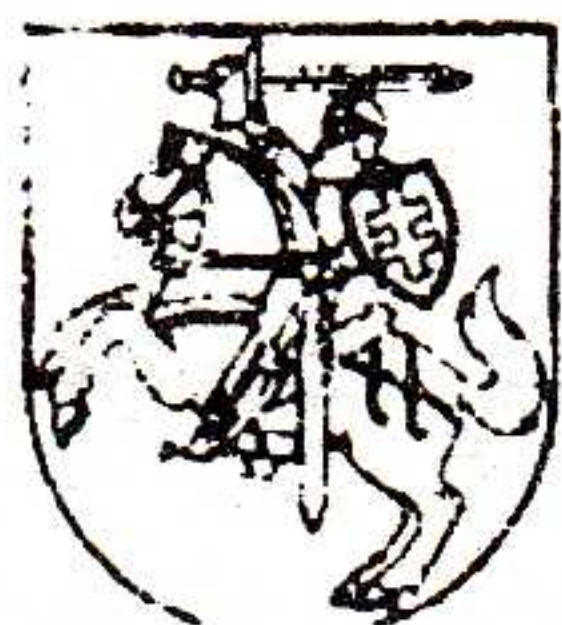
MIELI IR MALONŪS LIETUVOS ŽMONĖS!

Jau treji metai mes drauge dalijamės atkurtos Lietuvos valstybės džiaugsmiais ir rūpesčiais. Atėjo diena, kai laisvės dvasia turėtų įsikūnyti kasdieniauose darbuose.

Žmonių viltys ir pasitikėjimas, ypač išryškėjęs Seimo rinkimuose, paskatino mane būti kandidatu į Lietuvos Respublikos Prezidentus. Žengiu šį atsakingą žingsnį, gerai suvokdamas, kokia našta tenka valstybės vadovui tokiu sunkiu metu. Negaliu apvilti žmonių lūkesčių, noriu pratęsti realią politiką, kurią buvau pradėjęs Atgimimo metais. Visus kviečiu prisidėti prie Tautos sutaikymo.

Telydi mus tikėjimas ŽMOGUMI, tikėjimas GĖRIU, tikėjimas LIETUVA.

Algirdas BRAZAUSKAS

LIETUVOS RESPUBLIKOS PREZIDENTO RINKIMAI

BALSAVIMO BIULETENIS

PAVYZDYS

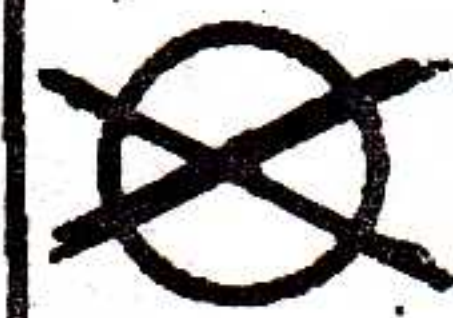
1993 m. vasario 14 d.

PAŽYMEKITE TIK VIENĄ KANDIDATĄ,
UŽ KURĮ BALSUOJATE

ŽYMĖJIMO
PAVYZDYS

Algirdas Mykolas BRAZAUSKAS

Stasys LOZORAITIS

VISI,
KAS
UŽ
ALGIRDĄ
BRAZAUSKĄ,
BIULETENIUS
ŽYMĖKITE
ŠITAIP:

KĄ LEMS VASARIO 14-OJI? (INTERVIU SU LDDP PASVALIO TARYBOS PIRMININKU JONU BUDREVIČIUM)

Einame į dar vienus, labai svarbius rinkimus. Gal šiek tiek pasamprotautumėt, kas atsitiko, kad dar taip neseniai buvusi mažytė Aukščiausiosios Tarybos frakcija tapo Lietuvos Seimo dauguma, kad dešiniųjų ketinimai iš viso išstumti iš Lietuvos politinio gyvenimo Lietuvos Demokratinę darbo partiją taip žiauriai juos apvylyt?

- Todėl, kad Sąjūdis neišnaudojo istorinės galimybės sutelkti apie save tautos daugumą.

- Tiksliau, sutelkęs, nepajėgė išlaikyti?

- Mat, į valdančią Sąjūdžio viršūnę iškilo žmonės, kurie norėjo matyti prieškarį Lietuvos tautą, kūrė idilišką prieškarį Kryžių Lietuvą. Perkelti save į tą laikotarpį, kaip tai darė daugelis Sąjūdžio politikų, neišskiriant ir V. Landsbergio - buvo didelė klaida. Lietuva buvo nebe ta! Politinis gyvenimas kinta, ir net labai greitai. Pralaimi tie, kas įsikabina praeities. Žmonės nebalsuoja už praeitį, kurią mena anaipol ne tomis rožinėmis spalvomis, kaip šių laikų idealistai piešia.

Kita rimta klaida - konfrontacijos politika, t. y. sąmoningas žmonių supriešinimas. Sąjūdis sėjo neapykantą ir sutelkė audros debesį. Kai nesistengiame suprasti žmonių norų, o primetamos savo nuostatos, atsiranda sąlygos kitaip manančius apšaukti tautos priešais. Prasimanydami savo priešus, dešinieji buvo nepakartojami, o prisimenant istoriją, netgi kartojo bolševikinės klasių kovos praktiką. Priešais buvo skelbiami net tremtiniai, politiniai kaliniai, Sąjūdžio kūrėjai ir pagaliau... užjūrio lietuviai. Dešinieji nenorėjo suvokti, kas dedasi krašte, kaip vystosi žmonių sąmonė - tiesiog ieškojo raganų po kiekvieną lovą. Nesuvokdami gyvenimo realijų, ieškodami priešų ten, kur jų nebuvo, jie kėlė psichologinę įtampą, bereikalingą nesantaiką, o tuo tarpu kraštas garmėjo į bedugnę. Ji buvo pernelyg aiškiai matoma ir jaučiama kiekvienam, kad nesukeltų rūpesčio ir visuotinio nepasitenkinimo.

Nemažą dalį rinkėjų pasuko į

mūsų pusę nekorektiška rinkiminė kova, jėgos ir valdžios demonstravimas.

Iš esmės rinkėjai parėmė LDDP "žingsnis po žingsnio" programą. Žmonės balsavo prieš totalitarinius Sąjūdžio darbus, prieš žmogaus ir žemės nesaugumą. Kas atsitiko renkant Seimą? Manau, nieko netikėto, nepaprasto: Lietuva grįžta į realios demokratinės raidos kelią, prasidėjusį Atgimimo metu.

Seimo rinkimai jau nueina į istoriją. Jie buvo tokie skausmingi Sąjūdžiui, netikėti centristinėms jėgoms, nerimastingi laimėjusiai LDDP. Šiandien jau daug kas pripažįsta, kad Sąjūdis, atlikęs savo istorinę misiją, ne tik išsisėmė, bet ir tampa prieglobsčiu naujų privilegijų ieškotojams, tampa destruktivus. Vis daugiau girdėti balsų, reikalaujančių teisiškai iširti, kokią žalą padarė ši organizacija, uzurpuodama valstybės valdžią.

- Kaip ekonomika, jos reforma, klaidos ir pasekmės padarė įtaką Seimo rinkimų rezultatams?

- LDDP prognozės pasitvirtino - ypač ekonomikoje. Ekonomikos reforma Lietuvoje buvo atliekama be apgalvotos ekonominės, politinės ir teisinės sampratos ir parengtos programos. Ji buvo politinė, o ne ekonominė, daroma bolševikiniais metodais. Todėl neišsaugota to, kas buvo sukurta naudingo. Gamybos nuosmukis ir, spraciau negu piniginės pajamos, kylančios prekių kainos, turėjo lemiamos reikšmės visų žmonių gyvenimo lygio smukimui. Dauguma žmonių jau negali nusipirkti net būtiniausių maisto produktų, taigi, gyvena žemiau skurdo ribos.

"Sugriovus materialinę bazę paaiškėjo, kad iš vizijų nepramisi. Lietuva neturi savo energijos šaltinių, už naftą reikės mokėti pasaulinėmis kainomis, tai reikia įsisąmoninti ir sutelkti visas jėgas kopti iš vargų. Keletą, o gal keliasdešimt metų be krivino prakaito nieko nebus", - dar 1991 metais lankydamasis Pušalote ir Pasvalyje kalbėjo A. Brazauskas.

Manau, kad dabar tauta suprato, ką renka į Seimą. Lietuvos žmonių tautinis, ekonominis, politinis ir

demokratinis brandumas padėjo jiems nustatyti ir įvertinti, kas per tuos dvejis su puse metų žlugdė ekonomiką, ypač žemės ūkį. Miestiečiui radijo klausytojui gali įteigti, kad kaime viską išvogė vadovai, o patys kaimo žmonės žino tiesą, jiems viskas "ant akių".

Žmonės suprato, kad Sąjūdžio Seimo rinkimų programa buvo deklaracija kovoti dėl valdžios, o ne dėl Lietuvos žmonių interesų. O žmonės jaučia, kad skurdas ir artėjantis badas nėra neišvengiama, siekiant laisvės ir demokratijos.

- Artėja Prezidento rinkimai. Kaip Jūs vertintumėte situaciją?

- Tauta jau tarė savo žodį per rinkimus į Seimą. Rinkimai parodė, kad žmonės labiau, negu kitomis politinėmis jėgomis pasitiki Lietuvos Demokratinę darbo partiją, kurioje daug darbo, gamybos organizavimo patirtį turinčių žmonių. Bet labiausiai LDDP sėkmę rinkimuose nulėmė jos vadovo autoritetas. Žymi dalis rinkėjų balsavo ne tiek už pačią partiją, kiek už A. Brazauską. Juo žmonės tiki, nes daug metų rūpinosi ūkiniais Lietuvos reikalais, net ir jau būdamas LKP vadovybėje. Politiku A. Brazauskas tapo tik 1988 metais, jau išeidamas vadovauti Lietuvos ir Atgimimo darbams, o netrukus - savo partijos išstojimui iš TSKP ir Lietuvos Demokratinės darbo partijos įkūrimui. A. Brazausku žmonės tiki kaip vadovu, kuriam labiausiai rūpi žmonių gyvenimo socialinės problemos. A. Brazauskas - tipiško lietuviško charakterio lyderis, jam nebūdinga skuba. Į spaudimą, šmeižtą neatsakinėja tuo pačiu, tik ramiai dirba savo darbą.

Rinkimai į Seimą parodė, kad A. Brazauską remia pusė Lietuvos rinkėjų. Ar turi Lietuva kitą tokį žmogų? Jis sutelkė naują komandą savo partijoje, kuri stengiasi ištraukti šalį iš bedugnės. Tapęs laikinai einančiu Prezidento pareigas, jis iš visų jėgų stengiasi kuo daugiau išmanančių žmonių pritraukti į Vyriausybę, nesirūpindamas kuo daugiau postų gauti laimėjusiai partijai. A. Brazausko politika visada buvo humaniška: eikime kartu, palaikydami vieni kitus. Ar tai pavyks, ar ištersime,

priklausys nuo visos Lietuvos.

Akivaizdu, kad S. Lozoraitis, ketintas pasiūlyti Lietuvai kaip kairiuosius ir dešiniuosius suvienijantis kandidatas, šiandien yra dešiniųjų statytinis. Nors ir tvirtinantis, kad niekam nepasirašė vekselių, kad yra nepriklausomas, S. Lozoraitis visos Lietuvos akivaizdoje buvo pristatytas Lietuvai V. Landsbergio ir paremtas 12 partijų ir judėjimų bendru pareiškimu. Oponentai, išstatydami S. Lozoraičio kandidatūrą, motyvuoja, (jis ir pats tai kalba), kad tauta yra supriešinta, o jis visus suvienysias. Bet paklauskime vienas kitą: kas gi tą tautą supriešino? O jei Aukščiausiosios Tarybos pirmininko V. Landsbergio vadovaujama buvusios Tarybos dauguma, t. y., Sąjūdžio remti deputatai sugebėjo ne tik pačioje Taryboje suskilti (LDDP frakcija juk tebuvo 11 deputatų, jų priešintojais negalėjai laikyti), bet ir Lietuvos žmones padalinti į dvi stovyklas, tai gal patiems ir reikėtų santarvę atkurti, o ne ieškoti taikytojo iš užjūrio. Ne kartą girdėjome, kad užjūrio lietuviai irgi susiskaldė. Galima nujaušti, kad jeigu S. Lozoraitis ir pabandytų vykdyti savarankišką, nuo partijų nepriklausomą politiką, tai kažin ar jam, kaip K. Bobeliui, netektų šmeižto ir teismų dalia. O kas patarinės prezidentui?

Nieko blogo prieš amerikietiško kandidata, kaip asmenį, neturiu. Bet drįstu teigti, kad daugumai žmonių nežinomi jo politiniai, ekonominiai sugebėjimai, pažiūros, kultūrinės nuostatos į mūsų problemas ir apskritai į mūsų gyvenimą. O ką bendro jis turi su Lietuva, jei peržvelgtume ilgą biografiją? Gimė 1924 m. Berlyne, nuo 1939 m. gyveno Romoje. Gyvenime jam neteko sunkiai skintis kelio, nes darbas Romoje, Lietuvos pasiuntinybėje, buvo tėvo nuopelnas. Kaip aiškėja iš spaudos, kada Lietuva skynėsi kelią į nepriklausomybę, pripažinimą, jis uždelsė nuošaly. Ar tikrai dabar turime balsuoti už 69-metį kandidata, pasitikintį, kad jis pajėgs atlikti tuos didžiulius darbus, kurie jam tik iš tolo, tik iš dalies žinomi?

"Pasvalietis"

"Pasvalietis", prašom parašyti tiesiai aiškiai: žmonės, visi balsuokim už Algirdą Brazauską!" Kaimo žmogui reikia aiškiai pasakyti. Siunčiame surinkę šiek tiek pinigų. Mūsų kaimo nenurodykit, nes paskui labai ieško ir įtarinėja.

V. S.

Vasario 14 aš balsuosiu už Algirdą Brazauską. Tai reiškia, kad balsuosiu už viltį gyventi kitaip. Dvasine prasme. Aš, eilinė pasvalietė, provincijos moteris, kurią, kaip tūkstančius kitų žmonių, viena istorinė asmenybė istorinėje kalboje apdovanojo istoriniu epitetu "šunauja". Mes pavargome gyventi gąsdinami perversmais, apklijuoti raudonom etiketėm, skirstomi į savus ir svetimus. Jau pasiektas apogėjus šito begalinio noro supriešinti žmones, nes jau ir šeimose normaliai nebegalim sugyventi! Tai darosi nebeįmanoma! Nebepakeliam! O juk gyvename vienoje Tėvynėje, kurios vardą taip dažnai kartojome ir kartojame! Aš taip noriu, kad ji pagaliau taptų laiminga ir rami! Todėl vėl mąstau apie Algirdą Brazauską. Niekada niekada negirdėjau įžeidžiančio žodžio ar bent užuominos, nemačiau pykčio iškreipto veido nei sarkastiškos šypsenėlės. Visada tik ramus, dalykiškas tonas, didelė tolerancija, noras rasti bendrą susitarimą, kvietimas dirbti, o ne kovoti su šmėklomis. Ar mažiau jis patyrė ir žino bėdų bei skaudulių, bet ar atrina kada senas žaizdas? Jam šiandieninės žmonių bėdos ir rūpesčiai nubaltino plaukus.

Per beveik tris atkurtos nepriklausomybės metus jis buvo tiek kartų nepelnęti įžeidinėjamas, šmeižiamas. Ar atsakė nors kartą tuo pačiu! Liko toks pat, malonus ir ramus, gal tik jautresnis ir atidesnis žmogui, nes pats daugiau sielvarto

patyręs.

Aš renkuosi Algirdą Brazauską - kaip galimybę gyventi be įžeidinėjimų ir įtarinėjimų, kaip galimybę būti laisvais žmonėmis pagal pažiūras, religiją, kaip galimybę išeiti į naujos Lietuvos kelią, kur kiekvienas ją statytų, kaip gali ir moka - kas savo ūkyje, kas parduojuvė, kas Lietuvos vardą garsinančioje modernioje žmonėje, kas mokslo ar meno šventovėse, nūnai

taip graudžiai nuskurdusiose. Aš noriu kultūringos ir teisingos valstybės. Aš turiu kantrybės eiti į ją žingsnis po žingsnio, nes jau įsitikinau, kad ne revoliucingais reikavimais galima sukurti gyvenimą, kuriame būtų gera bent jau didžiajai daugumai Lietuvos žmonių. Ir jeigu mes prezidentu išrinksim Algirdą Brazauską, aš tikiu, kad taip ir bus.

R. Vildžiūnienė

Į Lozoraitį tikrai nededu vilčių, nes jį siūlo Sąjūdis. Nereikia tikėtis žmogų apgauti keletą kartų, kad ir su naujais skambalėliais pasipuošus. Mano senelis buvo amerikonas, o vaikų gimdyti grįžo su senele Lietuvon, nes ji ėmė džiūte džiūti, besilgėdama Lietuvos. Ne tas kraštas Amerika, kurios papročius ar gėrybes veždami Lietuvon, padarytume laiminga savo šalį.

G. Valiūnienė

Mūsų šeima balsuos už Algirdą Brazauską. Jis - mūsų numylėtinis. Laukiame jo pasirodant televizijos ekrane. laikraščių puslapiuose. Jis

mums artimas, nuoširdus ir padorus lietuvis, drąsiai gynęs Lietuvos Nepriklausomybę dar tada, kai reikėjo važiuoti į Maskvą, ir niekas nežinojo, ar laisvas grįš.

Mes pasitikime, kad A. Brazauskas žino ir išmano Lietuvos ekonomiką ir valstybės valdymą, pasirenka įvairių demokratinių pažiūrų bendradarbius.

Na, o ponas S. Lozoraitis mums visai nežinomas. Gal jis ir neblogas

A. G.

Išspausdinkit mano padėką Algirdui Brazauskui už tai, kad jis pirmasis iš buvusių komunistų ištiesė taikos ir paramos ranką tikintiesiems. Niekada neužmiršiu savo džiaugsmo ašarų, kai televizija rodė Šv. Mišias prie Vilniaus Katedros, kai matėme taip žmoniškai ir nuoširdžiai jo Ekselenciją kardinolą V. Sladkevičių apkabinant A. Brazauską. Nuo tada buvo atvertos durys į bažnyčias visiems, kas su krikščioniška meile nori gyventi savo brangioje tėvynėje. Kas nori Lietuvai gero, tas balsuos už A. Brazauską, nes jis padarė, kad nebūtų persekiojamų už įsitikinimus.

V. V.

Ponai ir ponios! Kurie labai susižavėjote pono S. Lozoraičio kalbomis, prisiminkit Pirmąjį Sąjūdžio suvažiavimą. Verkėm tada - kaip gražiai buvo kalbėta, kiek vilčių uždegt! Kur pažadai? Kur viltys? Bet mes atsimenam ir kaip viskas persivertė, mes daugumą politikų iš anksto pažinojom. Vienus tebeberbiam, kitus... Oi, pagalvokim, ar tik ne tie kiti, patys praradę pasitikėjimą, nori mums pasiūlyti gražiai kalbantį, bet nieko konkretaus nepasakantį kandidatą į Prezidentus. O ką gi, jei apaksim nuo gražių amerikoniškų agitacijų, patys save ir kaltinsim.

O. Burkaitė

Aš, kaip madų gerbėjas, susidomėjau pretendentu į prezidentus pono S. Lozoraičio švarku. Ar jis prasčiokėliu apsimeta, ar mano, kad mes tik darbiniais drabužiais einam į sceną ir pas kaimyną? O gal iš tikrųjų žmogus neturtingas, kaip prisipažino viename laikraštyje?

Audrius B.

Pasvaliečių nuomonės ir atsiliepimai

žmogus, bet mums svetimas. Mes už prezidentą Algirdą Brazauską.

E. Balčiūnienė

Gerbiamieji, sakykit, kodėl taio staiga sugalvota kvietis prezidentu St. Lozoraitį? Kur buvo mūsų politikai prieš tris metus? Ar bent per gegužės 23 referendumą? Ar tik ne todėl, kad p. V. Landsbergis beviltiškai pralaimėjo ir suprato, kad jo niekas nebeišrinks? Tokiu būdu kiekvienam aišku, kad "nepriklausomo" prezidento kandidatūra - tik blizgė paikai lietuviškai žuvytei, Sąjūdžio meškeriojojo užkabinta. Neužkibs!

A. Kaziulis

Nuo tos partijos, iš kurios atėjęs A. Brazauskas, esu gavęs į dantis, ir neteisingai, todėl turiu savą nuoskaudą. Ir į A. Brazauską aš ne tik dedu viltis, kaip į asmenį, bet balsuosiu už jį todėl, kad apie jį susibūrė daug šviesaus proto, žmoniškesnių, demokratiškai mastančių ir demokratinės Lietuvos trokštančių žmonių.

Keletas pastebėjimų po susitikimo su p. S. Lozoraičiu

Sausio 30 d. Pasvalio kultūros namų salė buvo pilnutėlė: visus paviliojo noras pamatyti ir išgirsti amerikoną, pasišovusį tapti varganos Lietuvos prezidentu ir tuo ją išgelbėti. Energingas tonas, sklاند kalba, Lietuvos padėties suvokimas, pažadai atverti kelius užsienio paskoloms ir investicijoms daug ką nuteikė palankiai, padarė neblogą įspūdį apie kandidatą į prezidentus p. St. Lozoraitį. Mančiau, pretendentu ketinimai padėti Lietuvai tokiu sunkiu metu nuoširdūs. Tačiau ketinimai - viena, galimybės - visai kas kita. Kai pradėdame svėrti svečio iš užjūrio galimybes ir lyginti jas su kito kandidato - p. A. Brazausko galimybėmis - svarstyklės krypta aiškiai ne p. S. Lozoraičio naudai.

Mes jau turėjome respublikos

vadovą, kuris taip pat savo pareiga pabrėždavo Lietuvos nepriklausomybės saugojimą, visų valdžios institucijų derinimą bei atstovavimą Lietuvai tarptautiniuose santykiuose. Deja, ekonomikos, žemės ūkio, pramonės, gamybos modernizavimas ir daug kitų problemų jam buvo tamsus miškas. Kur tai nuvedė, kokioje suirutėje tik per porą metų atsidadė Lietuva - gerai žinome.

P. S. Lozoraitis pripažįsta, kad Lietuvos ekonomikos ypač žemės ūkyje, būklė yra tragiška. Tačiau abejoju, ar jam žinomas priežastys, atvedusios į šią būklę, ar realiai suvokiami būdai ir priemonės ekonomikai iš numirusių prikelti. Penkio-likmečiu vaiku iš Lietuvos išvykęs daugiau kaip prieš 50 metų, artimesnių ryšių su Lietuva iki šių

dienų netgi per pastaruosius keletą metų neturėjo. Turbūt nesunku įsivaizduoti, kaip girdėjo vertinant Lietuvos gyvenimą: "beteisiai užguiti kolchoznikai, skurdūs kaimai, prasti būstai ir apdarai." O man savo akimis teko matyti, kaip siebėjosi pirmą kartą į Lietuvą atvažiavę prieš keletą metų užsieniečiai: kaip čia jūs pasiturinčiai, nors išlaidžiai gyvenat! Labai gaila, kad p. S. Lozoraitis nepamatė, kokie gražūs kviečiai, dobilai ir linai puošė Lietuvos laukus, kokios gražios gyvulių bandos buvo šandien nusiaubtuose tvartuose, laukuose. P. S. Lozoraitis kalba apie kooperatyvus kaime, kurie mums padėtų geriau gyventi... Mums nenauijiena, jei tie Vagnoriaus tipo reformatoriai nebūtų sutrukę pa-

tiems patobulinti, kas buvo sukurta, o ne sugriovė!

Prezidentas, be abejo, galės suburti gerą savo patarėjų komandą, kuri spręs, siūlys, įrodinės. O iš ko bursi tą prezidento komandą? Ir mažam aišku - iš partijų, kurios tavo rinkimuose remia. Štai kodėl V. Landsbergio šalininkai pastato Pasvaly skydą, didelėm raidėm užrašę "V. Landsbergis - Lietuvos praeitis, A. Brazauskas - laikina dabartis, S. Lozoraitis - Lietuvos ateitis." Valio! Štai kodėl kiekvienam aišku, kad V. Landsbergis ir toliau ruošiasi pasislėpti už S. Lozoraičio nugaros Lietuvai komanduoti. O kad toje komandoje ekonomikos reikalai vėl patektų į G. Vagnoriaus

(Nukelta į 4 psl.)

Giria darbai, o ne liežuvis

Su viltimi laukėme pasirodant pono S. Lozoraičio kandidatūros Lietuvos prezidento rinkimuose. Kaip ne kaip, o vis tik tai žmogus, kuris mąstydamas formavosi ir brendo visai kitose aplinkoje.

Deja, pirmieji rinkimų debatai, bent jau mane, gerokai nuvylė. Ne dėl to, kad pretendentas neaivežė ar nepažadėjo kokių tai amerikoniškų dovanų, ne. Nuvelyt gana abstrakčiai suformuluota rinkiminė programa, jeigu ją iš viso galima būtų tokia pavadinoti.

Stebina ir pasišovimas sutelkui ir suvienyti Lietuvos žmones krašto atkuriamajam darbui. Tai sako žmogus, nesugebėjęs Amerikoje suvienyti tik kelių dešimčių tūkstančių išeivijos lietuvių! Gal kaip tik tuo ir galima paaiškinti dabartinį Amerikos lietuvių, anksčiau vieningai rėmusių Lietuvos Sąjūdį, susiskaldymą. Dabar gi nemaža dalis Amerikos lietuvių nusprendė paremti A. Brazausko kandidatūrą. Ir iš viso, sprendžiant iš išeivių pasisakymų spaudoje, S. Lozoraitis Amerikoje vertinamas kaip gana pilka, su avantiūristinėmis užmačiomis asmenybė. Užtenka tik prisiminti jo neatsakingą pareiškimą dėl Kaliningrado srities prijungimo prie Lietuvos, šokiravusį Vakarų Europos šalių vadovus.

Ponas S. Lozoraitis giriasi galįs pritraukti Amerikos kapitalą. Net įtakingiausiems lietuvių išeivijos biznieriams tai iki šiol nepavyko!

Abejotinas ir pretendento atsiri-bojimas nuo Lietuvos Sąjūdžio.

Belicka įsivaizduoti tolimesnę

Lietuvos istorijos raidą, S. Lozoraičiui laimėjus prezidento rinkimuose. Per praėjusius Seimo rinkimus išsikvėpus Sąjūdžio arkliukui, V. Landsbergis nusprendė persėsti ant amerikoniškojo. Ir tai jam iš dalies pavyko. Užteks tik S. Lozoraičiui duoti priesaiką, kai prie Lietuvos prezidentūros pasipils piketai, gal net ir badautojai su šūkais: "Šalin komunistų vyriausybę!" "Lietuvai nereikalingas raudonasis Seimas!" "LDDP - radikalų reformų stabdys!" ir panašiai. Ką tuomet beliks daryti ponui Prezidentui? Tik vykdyti "tautos valią!" (Negi leisikokiame garbiam tautiečiui numirti prie prezidentūros vartų!)

O landsbergininkai, patikėkit manimi, nesėdi sudėję rankų! Yra gi mūsų Lietuvoje abejotinos reputacijos grupių, kurios iš kailio neriasi, kad išstumtų ant pjedestalo V. Landsbergį.

Štai kodėl mums nereikalingas S. Lozoraitis Lietuvos Prezidento asmenyje. Negi mes leisim, kad Lietuvą šitaip niokotų ne tik ekonominės, bet ir politinės krizės? Ypač dabar, kai A. Brazauskas ėmėsi ekonomikos stabilizavimo, sustabdė neapgalvotą privatizacijos procesą. Man imponuoja laikinai einančio prezidento pareigas A. Brazausko pasirašyta labai apgalvota, turinti realų pagrindą įstatymo pataisa dėl išlikusio turto grąžinimo buvusiems savininkams.

Juk turime pripažinti, kad V. Landsbergio pasirašyti įstatymai jei ir davė darbo kam, tai prokuratūrai ir visų lygių teismams.

Štai kodėl aš netikiu S. Lozoraičiu ir tvirtai nusprendžiau - balsuosiu tik už A. Brazauską.

A. PETRAUSKAS

APIE PREZIDENTO RINKIMUS (MINTYS IŠ LIETUVOS SPAUDOS)

"DEUS EX MACHINA"

"Amerikietiškas kandidatas reklamuojamas kaip panacėja nuo visų ligų ir negandų. Jis esąs tikros krikščioniškos pasaulėjautos ir moralės žmogus. Jis vienintelis išmanęs, kas yra tikroji demokratija. Esąs nenumaldomas laisvos rinkos šalininkas... O svarbiausia, netrukus atveš kažkiek tūkstančių tonų kukurūzų Lietuvai. Kukurūzai visuomet rimtas argumentas! (Tik prisiminkime Sniečkaus kukurūzine rezistencija prieš Chruščiovą!)

..Mums siūlome tikėti juo aprioriškai - tarsi Dievas. Kodėl taip yra? Dėl politinių partijų ir grupuočių viskas aišku. Visos jos supranta, kad jų lyderiai rinkimuose neturėtų jokių galimybių. Todėl mąsto maždaug taip:

1. Šis kandidatas apie daugumą Lietuvos realių problemų ir apskritai apie Lietuvos gyvenimą beveik nieko neišmano.

2. Vadinas, jeigu bus išrinktas, jam reikės gausybės patarėjų praktiškai visais klausimais.

3. Šiais patarėjais tapsime MES. Jis tebus marionetė, o realiai valdysime MES.

Visiškai neįsivaizduoju, ką apie tai galvoja pats pretendentas, tačiau jo tariamų rėmėjų slaptos mintys tegali būti tokios.

Kiek įdomiau paspėlioti apie galimas rinkėjų mintis. Nors ir čia viskas maždaug aišku. Nemaža žmonių paprasčiausiai trokšta stebukla-

dario. Tie žmonės jau nieko nebesitiki iš Lietuvos politikų, tad visas viltis deda į stebuklingą nepažįstamą užsienietį. Kaip tik todėl ir gali turėti vilčių, kad nieko apie pretendentą nežino. Nežinia visuomet palieka vietos vilčiai. Apie jo ekonominius sugebėjimus ir pažiūras apskritai nieko nežinome. Keletas bendro pobūdžio pašnekėjimų, kuriuos girdėjome, nieko nepaaiškino. Šitaip, o ir kur kas gudriau, gali pašnekėti daugybė Lietuvos politikų ir net politikėlių.

..Išskyrus A. Brazauską, kurį remia organizuota partija ir bene pusė Lietuvos rinkėjų, mūsų šalyje nebeatsiranda žmonių, kuriuos būtų galima pasiūlyti rimtais kandidatais į prezidentus. Būtent tokia išvada galiu padaryti, antraip kam reikia ieškoti kandidatų dausose?

Šioje stebuklų šalyje viskas įmanoma. Kiek man berodytų sociologinių tyrimų, nė akimirksniu neatmetu galimybės, kas vis dėl to bus išrinktas "dievas iš mašinos".

O tada prasidėtų tokios pjautynės dėl įtakų, politinių postų ir pinigų lovio, kokių net pasaulinė balagano čempionė Lietuva dar nerėgėjusi.

(Ištraukos iš R. Gavelio straipsnio "Deus ex machina" ("Respublika")

"GERO CARO BELAUKIANT"

Pasisakydami už Lozoraitį ir remdami jį tiek, kiek jis bus nepriklausomas nuo kitų politinių idėjų, juk pasisakėme, kad Lietuva būtų atiduota į vieno žmogaus rankas! Net nesusimąstę pasisakėme už tai, prieš ką kovojo visa Lietuvos socialdemokratų partija nuo pat jos įsikūrimo! Vargiai ar St. Lozoraitis, V. Čepinskis pagalvojo, kad kada nors jų ainiai į šį postą rekomenduos net politinei partijai neatstovaujama ir tuo pačiu jos nekontroliuojama asmenį. Taip, tikiu, kad S. Lozoraitis, jei bus išrinktas Prezidentu, iš visų nepriklausomų Prezidentų bus pats geriausias. Pats geriausias caras.

Visai kaip prieš pat Černobylio katastrofą: "Tikiu - tikrai nesprogs!..

A. Abromaitis, "Lietuvos žinios"

Keletas pastebėjimų po susitikimo su p. S. Lozoraičiu

(Atkelta iš 3 psl.)

rankas - aiškiau nei aišku!

Pasirinkdami, už ką balsuoti, neužmirškime apie tai pagalvoti. Gerai matome, ką dešinieji išdarinėja Seime.

Ausys linksta nuo jų tuščiažodžiavimo, melo, klastingumo. Gaišina laiką, kad tik nebūtų priimti įstatymai, kurie sustabdytų ekonomikos smukimą. Ką tai reiškia? Kad tik greičiau išrinkus jų remiamą prezidentą, kad tik greičiau paskelbus naujus rinkimus! Gal pavyks atsirevanšuoti! Ar ne to revanšo troškimas - vėl suburtas blokas po opozicine V. Landsbergio vėliava? Viskas kaip 1990-aisiais: kad tik Lietuva neišrinktų A. Brazausko!

O ką reikėtų nauji rinkimai? Juk ką tik pasakyta, kam tautos dauguma

patiki tvarkyti sugriautą savo ūkį. Rinkimai vėl keltų nestabilią padėtį, vyriausybės keitimą. Tada vėl užsienio šalių akimis - Lietuvoje nėra ramybės, sąlygų užmegzti prekybinius ir gamybos santykius. O argi Lietuvai dar maža kelinti metai užsitęsusių suirutės?

Tad ir kviečiu rinkėjus balsuoti už Algirdą Brazauską. Galintis normaliai dirbti Seimas (nes balsų dauguma leidžia priiminti įstatymus), ne partiniu, o specialistų parinkimo principu sudaryta Vyriausybė ir Prezidentas, tarp kurių galimas dalykiškas tarimasis, kad ir ginčas, bet nebe rietenos - tai būtų kaip tik tai, ko šiandien reikia suirutės, netikrumo išvargintai Lietuvai.

Mūsų valioj, gerbiami rinkėjai, atitaisyti klaidą, kurią padarėme, patikėję, kad vien tauri Nepriklau-

somybės idėja išvaduos mus nuo būtinybės valdžioje turėti labai atsakingus, išmanančius, tautos neskaldančius vadovus. Mūsų valioje sugrąžinti Lietuvos žmonėms ramybę, pasitikėjimą rytdiena, viltį dirbti ir gyventi.

Taigi, renkamės. Įsiklausykime į dviejų pretendentų pagrindinius rinkiminius šūkius:

- MANIMI GALIMA PASITIKĖTI! - drąsiai taria kiekvienai auditorijai p. St. Lozoraitis. Amerikoniškai drąsiai.

- PREZIDENTO PRIEDERMĖ - TIKĖTI LIETUVOS ŽMONĖMIS, - išdėstęs savo programą sako p. A. Brazauskas. Lietuviškai pagarbiai. Įsipareigojančiai ir įpareigojančiai!

Rinkimės, su ku'o mes.

APŽVALGININKAS

Leidėjas: laikraščio taryba. Ofsetinė spauda 0,5 spaudos lanko. Tiražas 5000 egz.

Rinko ir spausdino AB "Panevėžio spaustuvė", 235319 Panevėžys, Beržų 52.

Redakcijos adresas: 235250 Pasvalys, Vilniaus g. 5, telef. 5-13-75.

SL - 654

Nemokamai. Užsakymo Nr. 417

Perskaitę atiduok kaimynui

IŠLEIDO VISUOMENINĖ REDKOLEGIJA

Redaktorius E. GRYBĖ